

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Tam præproperi in Christo crucis complexûs, causæ nonnullæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

rem sanguineum usque ad terram emisit, propter hoc quod acerbitate mortis praevidebat: ita anima Christi praevidendo ista tormenta sibi affutura, summo dolore dolebat, quamvis corpus non experiretur tantum, sicut quando passioni fuit Christus propinquus. Et infra: Sciebat, & continuè considerabat, à quibus, & quando, & quomodo, & quantum debebat affigi, interfici, deludi, & mactari; & videbat se ad hoc natum, & venisse in mundum: unde non poterat esse nisi in dolore, &c. Ad extremum ita concludit in rem nostram: Et sic tota vita Christi fuit associata summo dolore, tristitiâ, & afflictione.

Maneat igitur quod dicebamus: Christum per omnem vitam, cum futuram passionem suam certâ prænotione, comprehenderet, magnum animo dolorem ac cruciatum, exinde cepisse; atque ex his internis angoribus (ut alia deessent extrinsecus) occultam, sed gravem, sed longam & perpetuam crucem, benignissimo Salvatori constructam ac constitutam fuisse.

Quo loco & istam adferre liceat à proposito non abhorrentem cogitationem: Quemadmodum ex ritu recepto, summo Pontifici ejusve à latere Legato, quocumque procedant, crux antefertur: ita Christum Dominum, qui & Pontifex noster appellatur ab Apostolo, & pacis cum mundo conciliandæ gratiâ, Legatus est de Latere Patris (quippe quem virum coherentem sibi, ipse per Prophetam appellat *Zach. 13.* Pater) quidquid animo ageret prætenderetve, vivam & ob oculos perpetuò obversantem habuisse futurorum suppliciorum imaginem; ipsamque adeo crucem suam, quocumque pergeret, quocumque se verteret, sese quodammodo antecedentem aspexisse.

§. 3.

Tam præproperi in Christo Crucis complexus, causæ nonnullæ.

Hinc

Hinc autem in primis mecum colliget pius Asceta, quātingens fuerit in Christo JESU, & quantopere flagrans crucis amor. Qui cum posset, si vellet, salvo etiam precepto Patris, & incolumi atque integra salutis humanæ procuratione, in tempus huic rei præstitutum differre passionis sensum; & aversâ aliò futurorum malorum imagine, omnem crucis suæ præsumptionem ac prægustationem declinare; voluit tamen ab ortûs sui principio, & per omnia deinceps momenta vitæ, in assidua tormentorum suorum præsentione ac recogitatione versari; eaque ratione crucem suam, quæ paucarum horarum esse poterat, vitæ suæ commenam atque coævam, eoque perpetuam, facere. Itaque nec ipsum nascendi tempus sustinens, etiam in materno utero, ipsoque ad eò primo sui conceptûs momento, ut cum Apostolo Paulo primâ parte diximus, moriendi legem sibi à Patre impostam defixit in medio cordis sui, oblatamque crucem ardè complexus, jam tum sponte suâ in illa distentus est; omnes illius acerbitates semper in mente, semper in desiderio habens, earumque gustum atque experimentum anticipans; ut ex eo momento (prout Sanctus indicat Bernardinus) veluti crucifigi cœperit, & in cruce conceptus, in cruce natus, omni denique vita in cruce versatus, & non tantum mortuus dici possit. Tantus amor crucis, tantum tamque insolens patiendi desiderium fuit.

Hujus autem tam pronæ in Christo, adeoque effusa, ut dicam præcipitis, in cruce sua complectenda prægustandive, cupiditatis, cum multæ causæ possint adferri; ista occurrunt in præsentia, ad exemplum nostrum, usumque cum primis accommodatæ.

Prima: ut hoc pacto evidentiùs ingentem suum erga nos amorem ostenderet; quorum utique salutis negotium ita cordi haberet præ cæteris, ut nullam sibi in eo procurando moram indulgens, quo primùm momento vivere, eodem

dem salutis nostræ servire, eodem pro nobis satisfacere occiperet. Nam (ut inter alios loco suprâ laudato ait S. Bernardus Senensis) *ab instanti conceptionis fuit in Christi anima totus actus internus, quo DEO pro omnibus satisfecit, & quoad omnem penam & mortem DEO placitam seu exactam, se promptissimè exposuit.* Ut ea denique contemplatione, pudeat nos pigeatq; aliquando nostræ (ut mollissimè dicam) in eo redamando inertia; itaq; deinceps nos comparemus, ut unica nobis sollicitudo sit illi vivere, illum diligere, illius honori ac gloriæ, quantumvis dura atq; acerba offerantur, obsecundare; verbo (quod graviter à S. Cypriano dictum. *De orat. Doct.* est) *Christo nihil omnino proponere, quia nec nobis quidquam min.* ille prapofuit.

Secunda: ut hac ratione in animis nostris aliquantum molliret crucis horrorem, eamq; doceret non adeo à nobis refugiendam aut repellendam esse, sed è contra in ea inesse quiddam, propter quod requiri atque amari digna sit: quando ipsa DEI Sapientia, sciens utique reprobare malum & eligere bonum, crucem suam ut rem oppidò desiderabilem, votis etiam præfestinationis expetierit, eiq; à vitæ principio ad ipsum è vita exitum, indissolubili amoris nexu copulata sit.

Itaque & ab his, qui se ut magistrum ac ducem consecrari affectent, jure postulat, ut suo exemplo crucem suam ferant *quotidie*, hoc est, assiduè ac perpetuò, prout suam. *Luc: 9.* ipse Salvator perpetuò tulit: perinde ac si nobis edicat, ut ait S. Hieronymus: *Nisi anima vestra ita ad crucem fuerit præparata, sicut mea fuit pro vobis, mei discipuli esse non potestis.* In ps. 95. Atque ut idem S. Doctor scribens in S. Matthæum: *In alio, In c. 10.* inquit, *Evangelio scribitur: Qui non accipit crucem suam quotidie, ve semel putemus ardorem fidei posse sufficere, semper crux portanda est, & semper nos Christum amare doceamus.* *Matth.*